

MANNA

VIII. évf. 5. szám

A Budai Baptista Gyülekezet lapja

2012. május

Lelekipásztor-beiktatásra

Bőkezű, gazdag a mi Istenünk,
Ajándékokat osztó, örök Isten!
Öröm szeretetéről zengenünk,
Kegyelmének hiánya soha nincsen.

Jézus Krisztusban Megváltót adott,
s vele és benne minden a miénk lett
Ő szerzett békét, bűnbocsánatot,
Ő világosság, út, igazság, élet!

Ő rendel nyájának pásztorokat.
Ő ajándékoz téged is a nyájnak,
és a nyáj téged kezéből fogad.
A magasságba hálaimák szállnak,

Hálaimádságok, kérő imák,
hogy vezéreljen, őrizzen, segítsen,
és minden áldását árássa rád
az ajándékot osztó, örök Isten!

Hogy Ő munkálkodjék itt általad
és Ő szolgáljon szüntelenül benned...
vigasztaló ígére, aki szenved!

Szentlélkét kérjük, fényét, erejét,
hogy az ige magva bőven teremjen,
s Te Isted drága ajándéka légy
ebben a gyülekezetben!

Túrmezei Erzsébet

Hitvallás gyermekhangra

Isten az én Teremtőm,
mindent Őtőle kapok,
őriz engem szüntelen,
pedig én bűnös vagyok,
Jézus az én Megváltóm,
eltörli minden vétkeim,
Régá bízom magamat,
Őnekj adom szívem.
Szentlélek, ó, segíts meg!
Adj hitet, hogy élhessek
szent és tiszta életet,
mennyszágba mehessek,

Keresztessy Attila

"Ébredj, ébredj Sion,
szedd össze erődöt!"
Ézsaiás könyve 52.1

Pünkösöd – egy intézmény születése

„Mit ünneplünk Pünkösdkor?” – ezt a kérdést tettük fel az utca emberének vagy tizenkét-tizenhárom éve, amikor a Körtéren beszélgetéseket kezdeményeztünk járókelőkkel, hogy aztán elmondhassuk nekik az evangéliumot. A válaszok kiábrándítóak voltak: szinte senki sem tudta a helyes választ – lett-légyen az fiatal vagy idős. Szinte senki. Gyanítom, hogy ma sem mérnénk jobb eredményeket.

A bibliaolvasó ember tudja a rutinválaszt: a Szentlélek kitöltetésének ünnepe! Jó válasz! És még...?

A megoldás ott van a Cselekedetek könyvében: a Gyülekezet (Eklézsia) születésnapját is ekkor ünnepeľjük. A kettő ugyanakkor csodásan egybeforr: a Krisztus Lelekének kiáradása következményként maga után vonja egy igazi harmonikus, Jézus, mint vezető által irányított szeretetközösséget, valamint mit is érne a Gyülekezet a Szentlélek jelenléte nélkül?

Tényleg: mit is? Hiszen bántó túlzás lenne azt állítani, hogy nincs máshol közösség, szeretet, béke. Vegyük, mondjuk, a tömeget (tudom, messziről indulunk). Erre példa a buszmegállóban várakozók csoportja. Zömmel békében vannak egymással, egymásnak jó eséllyel ismeretlenek. De nem tartja össze őket semmi. Közös céljuk alig van (megvárni a buszt és elmenni vele, de legalábbis közösen szidni a tömegközlekedést).

Ha van közös ok és cél, ha van némi igény az összetartozásra, arra találtak fel pl. a klubokat. Egy évtizedes baráti társaság, egy öregdiákkör, egy rajongói klub sok értéket is nyújthat a tagoknak. Összetartás is kialakulhat a csoportban. Van közös múlt, jelen és jövő. Lehet béke, harmónia és szeretet. Mégis hiányzik valami.

Ami a gyülekezetet mindezen emberi csoportosulások, közösségek fölé emeli, az magának a Szentlélek Istennek a jelenléte.

Ő a Krisztus Lelke, általa van jelen a Mester az Egyház életében. Ő az, akinek vezetésével a szentek közössége beteljesíti küldetését: Krisztust ábrázolja ki, képviseli a világban.

Még most is a fülünkbe cseng Révész József testvér igehirdetésének bevezetője: Isten csupán két intézményt hozott létre a földön, mégpedig a családot és a gyülekezetet. Ezt a kettőt, és ezért van az, hogy a Sátán ezeket az intézményeket támadja leginkább. Szétzilálni a belső harmóniát, a tiszta kommunikációt, kioltani a szeretet melengető lángnyelveit: ez az ő célja. Mindezt hogyan érheti el a legegyszerűbben? Ha a mindezeket tápláló

gyökeret pusztítja. Ha „kiveszi” a Szentlélek hatását az életünkől – családukból és gyülekezetünkől. Bár csak kevesebben engednék neki! Bár csak minden vasárnap és minden családi áhítat megannyi kis Pünkösöd lenne!

Hogy ne csak embertömeg, ne csak egy klub, sőt, ne csak egy „szeretközösség” legyünk, hanem a Szentlélek által formálódó Krisztus-arc. Sokoldalú, mégis nemesen egyszerű eleven bemutatása Isten szeretetének.

Adja az Úr, hogy így legyen!

Mi a Te felelősséged, testvér?

„Ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenként annak tagjai.” (1Kor 12,27)

Nagy Péter

IFIOLDAL - VELÜNK TÖRTÉNT

Ifi csendesnap

Már több mint egy éve tervezgetjük az ifiben, hogy csinálunk „csajos” programokat, beszélgetéseket, alkalmakat, de sajnos, mindig csak a tervezgetésig jutottunk. Hála az Úrnak, vagyunk egy párán lányok az ifin, ezért egyre aktuálisabb témák és igények merültek fel részünkről.

Idén április végén eljött a várva várt nap. A lányokkal (Viola, Virág, Anna, Anikó, Rebi) Pécelre mehettünk, ahol a Vasárnapi Iskolai Szövetség házában tölthetünk el két napot. Sajnos az érettségi, vagy a munka miatt, párán nem tudtak velünk tartani.

A két nap nagyon jó hangulatban telt. Volt „Játék határok nélkül” Violával, főző show Anikóval, éneklés és még sok-sok móka, nevetés! Hálás vagyok Istennek, hogy a nap végére is sok áldást tartogattott. Az esti áhítat, amire többen is készültünk, buzdítással, és bizonyágtételekkel

sok bátorítást tartogattott a számunkra. Mély beszélgetések alakultak ki, amiket az éjszakába húzódoan is alig bírtunk abbahagyni. Másnap egyéni csendességgel kezdtük a napot, majd közös imádsággal folytattuk. A délelőtti beszélgetésünk fő témája: „Nőnek születél”, és hogy, hol van a mi helyes önértékelésünk alapja.

Ebéd után már gyorsan eltelt az idő. Már csak azt vettem észre, hogy a buszon hazafelé zötykölődünk, jókívánságokat, bátorításokat írva egymásnak, és valaki halkán dúdolja mellettem a „Méltó a Bárány” című éneket. Hála tört fel bennem Istenhez, hogy összekovácsolt bennünket az

Ő szeretetével, és hogy gazdagon megáldotta ezt a két napot! Majd én is halk dúdolásba kezdtem: „Méltó a Bárány, hogy vegyen dicsőséget, hódolatot áldást és tisztességet”!

„Méltó a Bárány, hogy vegyen dicsőséget, hódolatot áldást és tisztességet”!

Nagyné Évi

Idén a fiúkkal Szokolyára mentünk csendesnapra. Nekem ez volt az első ilyen alkalom, amin részt vehettem. Arra számítottam, hogy Istennel leszünk közösségben az alkalom alatt és közelebb fogunk kerülni Hozzá mindannyian. Nem is csalódtam, pontosan ez történt.

Jól éreztük magunkat, örültem, hogy nem csak a szobában voltunk, hanem séta vagy főzés (mert ilyet is csinálunk) közben is tudtunk beszélni Istenről és a fontos kérdéseinkről.

Felfrissülve jöttem haza a csendesnapról és már alig vártam, hogy belekezdjek azokba a dolgokba, amiket Isten megmutatott, hogy csináljak.

Simon Dávid

ISMERJÜK EGYMÁST?

A fenti kérdésre nagy valószínűséggel most azt válaszolhatjuk, hogy nem. Vagy inkább úgy, hogy még nem. Ugyanis erre még nem volt példa az újság történetében, hogy az új lelkipásztort, – *Fabián Sándor* testvért és családját – már a szolgálatuk elején ilyen módon megismerhetjük. Kívánom, hogy ez az interjú jó alap és kiindulópont legyen a gyülekezet és pásztorának együttműködéséhez!

– *Kérem, beszéljetez arról, hogy mikor, hol és milyen családba születtetek, kik voltak a születek, testvéreitek, hogyan és hol teltek gyermekéveitek?*

Sándor: 1979. februárjának 17. napján születtem a budai János kórházban, gyermekéveimet a Margit körút (akkor még Mártírok útja) környékén, majd a Budai Vár tövében töltöttem. Édesanyám ma is ott lakik. Születésem után nem sokkal szüleim elváltak, édesapám hamarosan külföldre költözött, őt azóta sem láttam, viszont édesanyám egyedül maradván is gondomat viselte, messze erején felül mindent megtett azért, hogy boldog gyermek- és fiatalkorom legyen.

Zsuzsanna: 1982 tavaszán láttam meg a napvilágot, egy Komárom-Esztergom megyei városban, Oroszlányon. Családom még vallásos sem volt. Anyai nagyanyám szeretett volna keresztelőt az unokáinak, de ezt sosem valósította meg. Gyermekéveim szép emléke a nagyapámmal eltöltött időszak az ő telkén. Ekkor kaptam felejthetetlen élményeket a termőföld illatáról, az állatok gondozásáról, a kertészkedésről. Az általános iskolába városomban jártam, majd Sopronba kerültem, ahol az evangélikus gimnázium tanulója lettem. Szüleim házassága a középiskolás éveim alatt ért véget. Nővérem ekkorra már fiatal felnőtt volt. A válást megelőző évek mindannyiunknak nagyon nehezek voltak. A jó Isten kegyelme, hogy megszólított a legnehezebb időszak előtt, és végig fogta a kezem. A Vele való kapcsolatomban nemcsak engem, hanem édesanyámat is erősítette.

– *Milyen volt a gyülekezet ahol felnőttestek? Hogy éreztétek gyerekként, majd ifjúként magatokat a gyülekezetben?*

Sándor: A rákospalotai gyülekezetbe tartozás gyerekként és fiatakként mindig biztos pont volt az életemben. Isten gondoskodott arról, hogy mindig legyenek barátaim, valamint arról is, hogy talentumaimat, ajándékaimat a gyülekezet felfedezze és használhassa. Gyerekként a szokásos versmondáson és a gyülekezet előtti rendszeres vasárnapi iskolai beszámolókon túl klarinétmuzsikával szolgáltam a gyülekezetben. Később imaórávezetéssel bíztak meg. Részt vehettem a 2000-es évek elején újjáéledő ifjúsági csoport támogatásában és vezetésében. Istennek hála, hogy az akkori gyermekek többsége mára már nemcsak az ifjúsági csoport, hanem a gyülekezet elkötelezett tagjává vált.

Visszatekintve erre az időszakra úgy látom, hogy mindig volt a gyülekezetben olyan barátom, aki odafi-

gyelt rám, aki felelősséget érzett értem, valamint olyanok is, akikért én tartoztam felelősséggel. Talán ez a két tényező volt az, ami miatt nem kallódtam el.

A Teológiai időszak 2-4. esztendejét más gyülekezetben szolgálva éltem meg. Csömör-Cinkotai szolgálatunk második évében házasodtunk össze Zsuzsannával. Ekkor Csömörön, az akkor éppen üres szolgálati lakásban lakva, a gyülekezet szeretetében élve találtunk otthonra. Kedves, azóta is tartó baráti-testvéri kapcsolatokat kaptunk Istentől. A következő, rákoscsabai év is meghatározó volt. A lelkipásztor, ifj. László Gábor igen tudatosan, fokozatosan terhelve készítette a szolgálatra. Anyagyülekezetembe a Teológia utolsó, ötödik évében kaptam meghívást és elhívást. El kell mondanom, hogy nem úgy készültem, hogy a hazámban kell prófétának lennem: a gyülekezet meghívása meglepetésként ért. Az ott töltött hat és fél szolgálati év és Isten vezetése bizonyította, hogy valóban tőle volt mind a meghívás, mind pedig annak megfogadása. A vezetőség aktívan, hónapokon át készítette fel a gyülekezetet arra, hogy egyik fiuk helyett pásztoruk tér vissza. Az, hogy a gyülekezet szeretett engem, minket, szinte természetes volt, de az, hogy tisztelt is, az külön kegyelem. Természetesen sokat tanultam, fejlődtem és változtam ez évek alatt. És talán a gyülekezet is.

Úgy vettük az Úrtól, hogy a hagyományos szolgálatok mellett a gyermekek felé kell nyitnunk, így először nyári tábor szerveztünk a kerületi gyermekeknek Szivárvány tábor néven, majd megnyitottuk a Magvető Családi Napközit, ahol összesen kilenc gyermekkel foglalkozik két teljes időszakra hét munkanapján. A gyermekek többsége nem keresztény családból érkezik, így e szolgálat egyik gyümölcse, hogy a szülők – a gyermekek követelésére – gyermekbibliát vásároltak és esténként abból olvasnak igaz történeteket a gyermekeknek, illetve leírták a gondozókkal az étkezések előtti imádságokat, mert azokat gyermekeik otthon is mondani szeretnék.

– *Hogyan történt megtérésetek, milyen út vezetett a Megváltóval való találkozásotokhoz? Hol és ki által történt a bemelegítés?*

Sándor: Tekintettel arra, hogy csecsemőkoromtól gyülekezeti családban éltem, Isten természetesen többször is szólított. Hívogató szeretetére a végső választ nem korábban, mint 18 éves koromban, Dobner Béla lelkipásztor szolgálati idején adtam. A bibliai ige, melynek alapján tettem ezt:

„Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév; vajha hideg volnál, vagy hév. Így mivel lágymeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból.” (Jel 3,15-16)

1997. januári bemeritésem életre szóló igéje ez:

„Te azért a munkának terhét hordozzad, mint a Jézus Krisztus jó vitéze. Egy harcos sem elegyedik bele az élet dolgaiba; hogy tessék annak, a ki őt harcosává avatta. Ha pedig küzd is valaki, nem koronáztatik meg, ha nem szabályszerűen küzd.” (2Tim 2,3-5)

Visszatekintve erre az ígére és életem elmúlt szakaszára mondhatom, hogy ezek a mondatok prófétikusan nyilatkoztatták ki életem további szakaszának értelmét: munka, Jézus Krisztus katonája, lemondás bizonyos mindennapi dolgokról, a korona ígérete, küzdelem a hit szabálya szerint.

Zsuzsanna: Mint már említettem, nem kaptam vallásos nevelést, de édesanyám mindig a szeretetre, az egymás elfogadására, az őszinteségre, az erkölcsösségre tanított. Úgy gondolom, ez jó talajnak bizonyult az igemagvaknak.

Körülbelül ötödikes lehettem, amikor egy osztálytársam arra kért, várjam meg, míg ő hittan órán van, azután menjünk haza együtt. A csak várakozás nem tetszett nekem, így inkább én is részt vettem a hittanórákon. Míg osztálytársam el-elmaradozott, én egyre inkább magam miatt kezdtem járni. Igazából nem tudom megmondani, hogy miért. Ma azt vallom, hogy az Úr hívott. A szüenidő alatt alkalmam volt nyári táborokon is részt venni. Édesanyám és anyai nagyapám sosem tiltották a keresztyény alkalmakon való részvételt. Egy nyári tábor alkalmával felajánlottam életemet Istennek, Uramnak. Ekkor tíz éves voltam. Ezután történt meg a megkeresztelésem is. Az evangélikus gyülekezet tagja lettem. Komolyan vettem a hitemet és bizonyoságot is tettem Jézus Krisztusról, amikor erre lehetőségem volt. Első Bibliámat, mint utóbb kiderült, egy baptista bácsitól vettem városunk fő utcáján. A gyülekezetben a vasárnapi iskolákon, az istentiszteleteken, majd az ifjúsági órákon vettem részt. Konfirmáltam is. Nagyon sokat köszönhetek azoknak a fiatal felnőttn barátainknak, akik akkor elem élték keresztyény családi és személyes életüket.

Keresztzüleim, a gyülekezet lelkész házaspárja, ezidő alatt költöztek Sopronba. Így esett a választás a

soproni gimnáziumra. A gimnáziumi évek alatt találkoztam a baptistákkal. Első alkalommal egy bemerítésre hívtak el egy ismerősöm. Kollégiumban laktam, nem minden hétvégén jártam haza. Amikor Sopronban voltam, a baptista istentiszteleteket látogattam, majd az ifjúsággal is felvettem a kapcsolatot. Sándorral való megismerkedésem után, már a rákospalotai gyülekezetben is megfordultam.

2002-ben itt történt a bemeritésem, Győri Kornél lelkipásztor által. Bemerítési ígém az Ézsaiás 54,10 volt: „Mert a hegyek eltávoznak, és a halmok megrendülnek; de az én irgalmasságom tőled el nem távozik, és békességem szövetsége meg nem rendül, így szól könyörülő Urad.” Évről évre egyre mélyebb igazságokat fedezek fel ebben az ígeversben. Istenem hűsége és irgalmassága egyre nagyobb szerepet tölt be az életemben.

– Milyen szolgálatokba kapcsolódtatok be, miután a gyülekezet tagjai lettetek?

Sándor: A fő szolgálati területet az ifjúságban és az ifjúsággal való szolgálat jelentette. Ezen túlmenően énekeltem az énekkarban, imaórát vezettem, zenével szolgáltam. Utóbbi szolgálat odáig jutott,

hogy palotai pásztori szolgálatom kezdete után nem sokkal létrehoztuk az ifjúsági ének- és zenekart, amelynek vezetője lettem, s amely csoporttal számos gyülekezetben kívüli szolgálati lehetőségünk is adódott a vasárnap délutáni istentiszteleteken túl.

Zsuzsanna: Az évek során a gyermekmunkába, az énekkari szolgálatba kapcsolódtam be. Gyermekünk születése után ezeket a szolgálatokat kevésbé tudtam folytatni. Mikor Adélunk fél éves volt, elindítottunk Rákospalotán egy zenebölcsit, melyet én tartottam. Ezekre a zenés alkalmakra szívesen jöttek nem hívó anyukák is. Így vált ismertté gyülekezeti épületünk sokak számára. Néhány zenebölcsis gyermekből később családi napközis is lett. Miután Rákospalotán Sándor lett a lelkipásztor, nekem, feleségének jutott az a megtiszteltetés, hogy az úgynevezett női imaórák tematikáját kitaláljam, valamint az imaórák egy részét vezessem.

– Hogyan alakultak iskolás éveitek? Milyen szakmát tanultatok? Hol dolgoztatok világi munkahelyeiken?

Sándor: A Baár-Madas Református Gimnáziumba jártam, ahol 1997-ben érettségiztem. Ezt követően néhány évet műszaki főiskolára jártam és bepillantottam a munka világába, majd elhívásomat elnyerve a lelki munka útján indultam el – és járok ma is. A Baptista Teológiai Akadémia ideje alatt beosztott teológiai hallgatóként Rákospalotán, Csömör-Cinkotán két évig, Rákoscabán, majd ismét Rákospalotán szolgáltam, ahol lelkipásztorrá avatásom is megtörtént, s amely gyülekezet egészen a legutóbbi időkig lelkészi szolgálatom helyszíne is volt.

Zsuzsanna: A középiskola után azon a helyen szerettem volna tovább tanulni, ahova Isten vezet. Így lettem az akkori Bárczi Gusztáv Gyógypedagógiai Főiskola hallgatója, logopédia és hallássérültek terapeutája szakokon. A jó Isten kegyelméből a záróvizsga letétele után munkát kaptam a budapesti nagyothallók iskolájában. Azokat a hallássérült gyermekeket fejlesztettem, akik nem ebben az iskolában, hanem a többségi intézményekben integráltan tanultak halló társaikkal.

– *Sándor, hogyan szembesültél Isten elhívásával a lelkipásztori szolgálatot illetően? Hogy élted ezt meg, mi zajlott le benned? Milyen élményekkel gazdagodtál a teológiai évek alatt?*

Családi történetek maradtak fenn gyermekkoromból, amikor afféle 3-4 éves kisfiúként arról “tettem bizonyoságot”, hogy szívesen lennék lelkipásztor, ha majd felnövök, csak hát szemüveges, szőke göndör hajú lelkipásztort nem láttam még, következésképp nem lehetek lelkipásztor... A magam részéről nem emlékezem e történetre, de családtagjaim annyiszor emlegetik, hogy már hajlamos vagyok elhinni.

A gimnázium utáni pályaválasztáskor felerősödött bennem a gondolat, annak sejtése, hogy milyen munka vár rám, de igazi, intenzív hívást nem éreztem, vagy legalábbis az aggodás, szorongás erősebbnek bizonyult, úgyhogy műszaki vonalon tanultam tovább: egy angol nyelvű, úgynevezett integrált mérnöki képzést kezdtem meg. Mindebből mára az angol nyelv viszonylag jó ismerete és a műszaki érdeklődés maradt meg. Isten egyiket sem hagyja elveszni, mert az angol nyelvet későbbi teológiai tanulmányomban és például a Billy Graham Társaságnál végzett munkámban használja, a műszaki érdeklődést pedig abban, hogy a műszaki területen kötetett ismeretségeimet gyakran barátsággá formálta, így a műszaki projektek megvalósítása során a bizonyoságtételre, Krisztus fényének sugárzására is alkalmam nyílt, nyílik még ma is.

Különös dolog esett meg velem 14 éves koromban, tehát mintegy 4 évvel bemelegésem előtt. Id. Szücs Pál testvér, a palotai gyülekezet egyik diakónusa egy istentisztelet után magához hívott engem, a kamaszt, aki akkor még tagja sem voltam a gyülekezetnek. Pali bácsi azt mondta, hogy az éjjel álmodt, melyben én a szószéken prédikálva jelentem meg. Kérdezte, hogy

imádkozhat-e azért, hogy mindez valósággá váljon. Ugyan, mi mást modhatna egy 14 éves fiú erre a diakónusi kérdésre? Igen, persze – mondtam. 10 év múlva Pali bácsi álma megvalósult. Még különlegesebbé teszi a dolgot, hogy Pali bácsi mintegy másfél hónappal azelőtt költözött az Úrhoz, hogy pásztori szolgálatomat megkezdtem.

A végső választ az addigra már igen erősen érzett elhívásra akkor adtam meg, amikor egy igen súlyos, végső soron halálos betegség, a sclerosis multiplex árnyéka esett rám. A betegség minden tünetét produkáltam, vizsgálatok igazolták az erős gyanút. Ekkor – nem tanácskozva testtel és vérrel – mondtam végleges igent Isten hívására. Ezután többé nem voltak rosszulléteim.

A döntésemet követő szeptemberben megkezdtem teológiai tanulmányaimat. Előtte, közel egy évig az Országos Mentőszolgálatnál dolgoztam mentőápolóként, ami maradandó élmény volt számomra. Sorkatona ugyan nem voltam – éppen a fenti betegség gyanúja miatt – de a Mentőszolgálat hierarchikus szervezete fegyelemre, szívósságra oktatót. Ezt megelőzően, műszaki tanulmányaimmal párhuzamosan egy saját vállalkozásban tevékenykedtem két, hasonlóan fiatal ismerősömmel. Ez az időszak is igen tanulságos időszak volt életemben, de sajnos nem kellemes és pozitív értelemben.

Visszagonolván erre a két évre azt látom, hogy ami-ben nem kértem Isten vezetését és tanácsát, az biztos kudarcra és sikertelenségre volt ítélve.

A teológián azt éltem meg, hogy kiteljesedett az életem abban, amire teremtve vagyok. Nagy lendülettel vettem bele magam a tanulmányokba, a tanárain elismertek és szerettek – mint ahogy én is őket. A legnagyobb tanulmányi élmény talán az volt, amikor a héber és görögórák eredményeként elkezdett megnyílni a Biblia eredeti nyelveinek ismerete által megerősített igazságok egész sora. Osztálytársaimmal azóta is szoros a kapcsolatunk, időnként összegyülekezünk, emlékezünk és erősítjük egymást.

– *Mikor és hogyan találtatok egymásra? Hogyan éltétek meg Isten vezetését a párválasztásban? Hogyan indult közös életetek?*

Sándor: Most mindjárt kiderül, Zsuzsanna is hasonlóan látja-e ezt a fontos kérdést. ☺ Meglehetősen fiatalon találkoztunk. Zsuzsanna 17 éves volt, én 20. Habár rendszeresen imádkoztam azért, hogy Isten mutassa meg a hozzám illőt, személye váratlanul jelent meg. Nem is volt egyértelmű eleinte – főleg neki –, hogy mi már mindig össze fogunk tartozni.

Eleinte minden találkozásunkkor gyülekezetbe is mentünk, mert Zsuzsanna akkor Sopronban tanult és a soproni baptista gyülekezetbe járt, én pedig Rákospalotára jártam. Egyik vasárnap én mentem Sopronba, másik vasárnap ő jött Budapestre. Négy év ismeretség után, főiskolai éveink alatt házasodtunk össze, s a menyegzőnk természetesen anyaggyülekezetemben volt, de

legalább négy-öt gyülekezet testvérisége örvendezett velünk.

Házasságunk első évét, ahogy korábban mondtam is, Csömörön töltöttük, azt követően Rákoscsabán, majd Rákospalotán. A folytatást már a testvérek is tudják: a Budai Baptista Gyülekezet meghívását elfogadva az Alsóhegy utcában szolgálunk és egy utcával arrébb fogunk élni.

Zsuzsanna: Tíz éves korom után egyértelműen vallottam, hogy annak leszek a felesége, akit Isten mutat. És Isten 17 évesen mutatta meg, hogy ki lesz az. Megmutatta, és vezetett.

– *Láttuk, hogy Isten három gyermekkel – Adél, Sebestyén, Gáspár – ajándékozott meg benneteket. Milyen volt az ő családba érkezésük?*

Sándor: Mindhárom gyermek érkezése hatalmas áldás volt, de komoly terheket kellett hordoznunk. A részletekről Zsuzsanna mint édesanya tud hűen beszámolni.

Zsuzsanna: Nehéz visszaemlékezni, annyira kitöltik gondolataimat a mostani örömök, feladatok, problémák. Természetesen mindhárom gyermekünk születéséről vannak mélyen az emlékeimbe íródott élmények. Valóban egyik érkezés sem volt zökkenőmentes. Különösen Gáspáré, aki magzati életének 7. hónapjában, 1200 g-mal és 37 cm-rel született. Hosszas és elég komoly kórházi kezelés után tudtuk őt hazavinni. Akkor volt 2300 g. Nagyon pici volt. Sok bajt láttatott velünk az Úr, de hálás vagyok, hogy ezeknél nagyobb nehézségek nem értek minket. Úgy látom, Isten pontosan tudja, hogy mekkora terheket tudunk cipelni. És még ezeket a terheket sem kell egyedül hordoznunk, mert Ő még a segítségét is felajánlja. Örülök, hogy így visszatekintve elmondhatom, minden a javamra vált.

– *Mely gyülekezetekben szolgáltatok? Milyen emlékeitek vannak az ott eltöltött időszakról?*

Sándor: Csömör-Cinkotára egy lelkipásztor nélküli időszakban kerültünk. A pásztor különös távozását Isten áldássá tudta formálni, mert a gyülekezet megerősödött az összefogásban és a szeretetben. Mind az ifjúság, mind a gyülekezet egésze nagy szeretettel fogadott bennünket. Erőnkön felül nem terheltek meg, de bátran bíztak rám-ránk feladatokat. Nagyon szép időszak volt. Zsuzsanna ekkor diplomázott. Rákoscsaba hasonlóan szép időszak volt, bár eleinte különös volt egy ilyen nagy gyülekezetben élnünk, hiszen még a palotai gyülekezethez képest is kétszer akkora taglétszámú közösségről beszélünk. Az ifjúság szeretete, a vezetők és a lelkipásztor bölcsessége valamint a kialakuló baráti kapcsolatok ez ott eltöltött egy évet is szép élménnyé teszik.

Zsuzsanna: Szeretem azokat a gyülekezeteket, amelyekben éltünk, szolgáltunk. Azért tudom szeretni az említett gyülekezeteket, mert szerethető és szeretni kész emberek alkotják. Az évek során nagyon sok

örömben volt részem. Sok jó testvéri kapcsolat alakulhatott ki. Azt tudom, hogy én sok áldást kaptam a gyülekezetek tagjaitól, és nagyon remélem, és erre törekedtem, hogy én is áldássá legyek számukra.

– *Zsuzsanna, hogyan nevelt-nevel Isten téged, abban hogy lelkipásztorné lettél/vagy?*

Zsuzsanna: Míg Sándor nem volt teológus-lelkipásztor, én sem voltam lelkipásztorné. Isten addig arra nevelt, hogy tisztán, irgalmasan, hitvalló módon éljek. Figyeljek Szentlelkének buzdítására, olvassam az Igét. Miután Sándor lelkipásztor lett, és én lelkipásztorné, Isten főleg őt használta-használja fel az én nevelésemben. Sokat jelentenek számomra más lelkipásztornék tapasztalatai, viszonyulásai is. Isten ezeken az asszonyokon keresztül is nevel-nevelt engem.

– *Kérem, hogy beszéljetelek életek kiemelkedő próbáiról, arról, hogy hogyan és milyen élethelyzetek által tanított Isten titeket eddigi hívő életekben?*

Zsuzsanna: Sok próba volt az életemben, de a legtöbb elmúlt, már el is felejtettem. Biztosan sokban jól megálltam a helyem, és biztosan voltak olyanok is amelyekben elbuktam. De van egy, amelynek nem lesz vége míg élek, és amely néha győzelmes, néha kudarcos. Ez az anyaság. Isten nagyon sokat formál és nevel azokon az élethelyzeteken keresztül, amelyet gyermekeim teremtenek körém.

– *Van-e kedves ígétek, éneketek, és miért az?*

Sándor: *„Mindenne van erőm a Krisztusban, a ki engem megerősít.” (Fil 4,13)*

„Kegyelemből léphetünk be szent jelenlétbe, nem saját érdemeinkből, csak Jézus vérével.

Jelenlétbe hívsz most, hívsz, ó Uram.

Kegyelem által vezérelsz, jövünk Hozzád, Uram.

Minden törvényszegésünket elvetted,

a Bárány drága szent vérével mostál meg.”

És hogy miért éppen ez az igevers és ének a kedves? Mással nem, csak tartalmukkal tudom magyarázni: az Erő és a Kegyelem Isten hatalmas ajándéka. A fenti ige és ének pontosan ezekről szól.

Zsuzsanna: Az én kedves történetem, amikor Jézus lecsendesíti a tengert. Különösen azt a részt emelném ki, mikor Jézus megkérdezi a tanítványoktól, hogy miért féltek ennyire? Miért nincs hitetek? Ennyi. Ez a megoldás. Higgó! Hosszú ideje nevel ez az igeszakasz. És Isten munkája bennem még nem fejeződött be.

– *És végül a megkerülhetetlen kérdés. Hogyan vezetett benneteket Isten abban, hogy ide, Budára jöjjetek szolgálni? Milyen terveitek vannak?*

Sándor: A vezetés több lépcsős folyamat volt. Egy átimádkozott éjszaka után Isten felszabadított arra, hogy a palotai gyülekezet pásztorlásának felelősségét az idő elérkezével letegyem. Ezután azért kezdtem imádkozni, hogy Isten mutassa meg, mi lesz az én és

családom útja és mi lesz a rákospalotai testvérek útja. Négy hónapi imádságos útkeresés után jártam egy ismerkedő szolgálaton Budán. A folyamat további lépéseit budai testvéreim talán nálamnál jobban tudják.

Lelkipásztori terveim között az első helyen osztozva két teendő áll: megismerni a gyülekezetet családlátogatások útján és a Szentlélekre hagyatkozva minden szószéki és egyéb szolgálatomat becsületesen ellátni. Szeretném Isten felüdítő szeretetét képviselni minden körülmények között. Semmiképpen nem érzem feladatommak, hogy bármely, szolgálatát hűségesen végző testvér helyére beálljak és átvegyem, netalán elvegyem tőle a szolgálatot. Nem az ilyen szentek helyett szeretnék szolgálni a jövőben, hanem készíteni, bátorítani, erősíteni a gyülekezet tagjait a munkálkodásban. Az Ige ugyanis a pásztori munkakörrel így ír:

„És Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangyelistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul: A szentek tökéletesbbitése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére.” (Ef 4,11-12)

A pásztori munka lényege tehát nem az, hogy egy-maga végezzen mindent a pásztor, hanem, hogy a szenteket felkészítse és támogassa a szolgálatukban.

Zsuzsanna: Az én feladatom Sándor támogatása, erősítése. Legfontosabb feladatommak azt gondolom, hogy név szerint megismerjem a gyülekezet tagjait és látogatóit. Persze ez nem jelenti azt, hogy míg

mindenkit nem ismerek, semmilyen egyéb szolgálatot nem vállalok el. ☺

– *Köszönöm kedves válaszaitokat, amelyek nagy segítségére lesznek a gyülekezet tagjainak, míg az évek során a személyes ismeretség ezeket felülírja. Mivel az újság a beiktatás után jelenik meg, amely alkalmon sok hasznos tanácsot és jókívánságot kaptatok már, én egy kis igecsokorral szeretném megköszönni az interjút, és Isten áldását kívánni és kérni a gyülekezettel folyó közös munkákra.*

Ahogy haladtok előre a gyülekezet megismerésében, sok mindent tudtok meg majd rólunk-tőlünk. Ahhoz, hogy ezek a dolgok hogyan befolyásoljanak titeket, Istennek ezt az igéjét kívánom:

„Bölcsé teszek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem.” (Zsolt 32,8)

Ahhoz pedig, hogy Ti a gyülekezetet Isten akarata szerint tudjátok vezetni, azt kívánom, hogy: ami megismerhető Istenből, azt tegyétek nyilvánvalóvá előttünk (Rm 1,19),

hogy úgy szeressük az Urat, hogy ne önmagunknak éljünk, hanem annak, aki értünk meghalt és feltámadt (2Kor 5,15),

és hogy soha ne engedjétek, hogy méregre változtassuk a jogot és ürmre az igazság gyümölcseit (Ám 6,12)!

Ádány Judit

BIZONYSÁGTÉTEL

Pünkösdi emlék

1945-ben történt. Pünkösdkor szólt anyósom, hogy fiam, szép ünnepség lesz Varbón, nem lenne-e kedved elmenni? Kérdeztem, hogy miről szól az ünnep. Bemerítés lesz. Mentek többen is, gondoltam, hogy jó lenne elmenni, még nem voltam ilyen ünnepségen.

Úgy emlékszem, hogy öten indultunk útnak Ózdról. Akkor indult meg a vonatközlekedés, a régi pengő megbukott, forint még nem volt, így ingyen utaztunk.

Nagyon szép, eső utáni napsütéses idő volt, friss levegő. Öröm volt, hogy már nem kellett rettegni a háborús napoktól. Sajószentpéterre érve délelőtt istentisztelet volt, utána indultunk gyalog Varbóra. Nagyon szép zöld erdőn át vezetett az út, egy kis emelkedőn felfelé, egy szép tiszta patak csörgedezett mellettünk.

Felérve egy szép, zöld tisztáson a patak kis tóvá volt alakítva. Itt vártak a fehér ruhások a bemerítkezésre.

Nagy volt a készülődés, a gyönyörű énekek hangját messzire vitte a szél. De sajnos a gonosz sem lustálkodott. Az egyik kedves, szép barna lány édesanyjának nem tetszett a lánya megtérése, sírva szidta a hívőket, hogy elhódították a lányát. Egy baltával a kezében baktatott felfelé, hogy nem engedi bemeríteni a lányát.

Két lelkipásztor is volt ott, és Fodor bácsi szólt, hogy menjünk félre imádkozni, aki akar, menjen vele. Én is szó nélkül mentem, féltettem azt a szép kislányt, még akkor nem volt ilyen erős a hitem.

Elkezdődött a szertartás, gyönyörű énekek, igeversék, a néni kimerülten rogyott le egy székre, elejtette a baltát, sírva nézte végig a lánya bemerítését. Leccsendedve, békésen ölelte keblére a lányát. Az egyik testvér mondta neki, hogy Margit néni jó hogy hozta ezt a baltát, mert egy karót kellett beverni.

Hazafelé nem engedtek fel minket a vonatra, árkonbokon, hegyen-völgyön keresztül vagy 40 kilométert gyalogolva értünk haza.

Kovács Józsefné Anna néni

Amikor engedelmeskedtem Istennek

Sajnos eléggé határozott természetű vagyok. Nehezen tudok engedelmes lenni, de úgy érzem, Isten egyre inkább szeretné ezt kimunkálni bennem. Úgy látom, minden azon múlik, hogy mennyire vagyok Istennel jó kapcsolatban, mennyire engedem azt, hogy Ő fogja a „kormánykereket”. Viszont

áldás akkor és csak akkor van és lesz az életemen, ha kész vagyok engedelmeskedni Istennek, ha saját akaratomat kész vagyok alárendelni az Ő akaratának.

Szeretném néhány történettel ezt alátámasztani.

Körülbelül 14 éves lehettem, amikor először megérintett Isten szeretete. Több alkalommal is felhívta a figyelmemet arra, hogy bűneim is vannak, és kérem kellene az Ő bocsánatát. A késztetést éreztem, de sajnos nem volt hozzá elég bátorságom, hogy odaálljak Isten elé, „belenézzek a szemébe”, és átadjam Neki az irányítást; inkább éltem a magam életét, hordoztam bűneim terhét, és persze igyekeztem a magam módján „jó ember” lenni. De saját erőmből nem ment.

Két évvel később Isten azt üzent nekem egy ígértetés alkalmával: „*Nem messze vagy az Isten országától*” (Márk 12,34) Nagyon szomorú lettem. Éreztem, hogy most már nem halogathatom tovább a döntést, szembe kell néznie Istennel és önmagammal, és bünt kell vallanom. Oda kell „adnom” Neki a legkedvesebb bűnöm, ami addig nagyon fontos szerepet játszott az életemben, és eléggé megkötözött. Nem emlékszem, voltam-e olyan boldog életemben, mint akkor, amikor lehullott rólam a bűn köteléke, és végre szabaddá lettem. Attól a pillanattól kezdve kezdtem „Isten szemüvegén keresztül” nézni a dolgokat, Isten felnyitotta a szemem, hogy a bünt bűnnek lássam, és ne tőrjek meg az életemben olyan dolgokat, melyeket Isten bűnnek nevez, és amire az Ő Lelke rávilágít. A közelmúltban például Isten rávilágított arra, hogy irigység van az életemben, pedig én úgy ismertem magam, hogy nem vagyok kísérhető ezen a területen. De mégis Isten azt üzent: „*Aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék!*” (1Kor 10,12) Ezért kértem Istent, hogy az irigység bűnét is teljesen irtsa ki az életemből, hisz ez gátolja a Lélek gyümölcse: „*szeretet, öröm, béke, türelem, szívésség, jóság, hűség, mértékletesség*” (Gal 5,22) „megtermését”, rontja az embertársaimmal a kapcsolatot. Nem is beszélve arról, hogy ezzel még üdvösségemet is elveszíthetem (A test cselekedetei azonban nyilvánvalók, mégpedig ezek... ellenségeskedés... féltékenység... harag... irigység... és ezekhez hasonlók... Ezekről előre megmondom nektek, amint már

korábban is mondtam, akik ilyeneket cselekszenek, nem öröklék Isten országát. (Gal 5,19-21)

Egy éve Isten rámutatott arra is, hogy egyszer szándékosan nem mondtam igazat, ami sok ideig bántott és eléggé leterhelt, de egy ideig nem volt hozzá lelki erőm odaállni az elé az ember elé, akinek hazudtam, és bevallani, hogy „akkor nem mondtam neked igazat, bocsáss meg!” De amikor Isten beszélt velem, és rám nehezítette, akkor már minden ment simán. Akkor már nem azzal foglalkoztam, hogy „jaj, ha ez kitudódik, akkor mi lesz”, hanem akkor az volt a legfontosabb, hogy Isten és emberek előtt tiszta legyen a lelkiismeretem. Amikor megvallottam bűnöm, nagy öröm töltött be. Átélttem újra a szabadulás örömét. „*Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek.*” (Ján 8:36)

Az a tapasztalatom, hogy ahol Isten munkálkodni akar, ott már előre „elkészíti a terepet”. Előttünk jár, nekünk csak utána kell menni. Lehet, hogy olykor szeretnénk megelőzni őt, hogy „miénk legyen a pálma”, de nem, nem ez a dolgunk! Isten azt mondja: „*Hagyd az Úrra utadat, bízzál benne, mert ő munkálkodik*”. (Zsolt 37,5) Nekünk tehát az a dolgunk, hogy veszteg maradjunk, hagyjuk, hogy Ő munkálkodjon, és ha kér tőlük valamit, akkor ne legyünk restek, hanem legyünk engedelmesek.

Szeretnék még egy történetet megosztani, amikor Isten álom által kért tőlem valamit. Mikor Beni születése után lejárt a GYES, tanulni szerettem volna. A felvétel sikerült, éppen megbeszélésre lettem behívva az iskolával kapcsolatosan, amikor álmomban valaki megfogta a kezemet (most már tudom, hogy Isten üzent), és azt mondta: „*Most ne tanulj, majd később.*” Általában nem szoktam álmodni, és ha álmodom is, általában nem szoktam vele foglalkozni, de akkor ez nem hagyott nyugodni. Isten nem akarja, hogy ezen a pályán dolgozzam, vagy mi lehet mögötte...? Talán még aznap megtudtam, hogy útban volt Bogikánk, és Isten nem akarta, hogy egy olyan útra rátévedjek, amit nem tudnék végigjárni. Engedtem Neki, úsztak az álmok, a tervek, de nem bántam meg. Minden úgy van jól, ahogy Isten intézi!

És jó Istennel járni, még ha néha rejtett áldás-utakon vezet is. Ha „*velünk hajózik Mesterünk*”, akkor életünk biztos révbe ér! Ezért most kérnék minden kedves olvasót, gondolja végig, hogy „*engedelmességből hogyan vizsgázná*”, és ha Isten Lelke valamilyen bűnre rámutat, akkor rendezze Vele minél előbb kapcsolatát!

„*Engedelmeskedjétek azért az Istennek, de álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek. Közeledjétek az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg a kezeteiket, ti bűnösök, és szenteljétek meg a szíveteket, ti kétlelkűek.*” (Jak 4,7-8)

Uri Melinda

ANYÁK NAPJA UTÁN

Ima (*anyák napjára*)

Köszönöm, édes Istenem
Tavaszt, nyárt, az életem
Napot, kenyeret, a vizet
Reménységet és a hitet.

Köszönöm a lombos erdőt
Kertünkben a kicsi fenyőt
Köszönöm én az iskolát
S, hogy meghallgatod az imát.

A szívet, mit adtál nekem
Mellyel a szeretetet érzem
A testvért, az édesapát
Mindent, mindent, amit nyújtottál.

És mi nékem a legdrágább
Köszönöm: az édesanyát
A szívet, mely nagyon szeret
A lelkét, mely Hozzád vezet.

Köszönöm, mit vele adtál
A lágy, cirógató hangját
Felettem örökös szemét
Simogató, aranyos kezét.

Köszönök mindent, Istenem
És csak az Tőled kérésem
Hallgasd meg gyermeki imám:
Áldjad meg az édesanyám.

Tamaska Gyula

Édesanyámmal és testvéreimmel

Anyukám

„Mit is adhatnék az édesanyámnak
Földre leszállott szívbeli jósnak
Szívemet nyújtom át, mely csupa hála,
Kérem a jó Istent, hogy Őt is megáldja.”

... szavaltam gyerekkoromban, a békési imaházban. Ma is megölelném, virággal köszönteném, de már késő. Ő már ott van, ahová mindig vágyott, a Jordánon túl. Családját, gyermekeit szerető gondoskodó anya volt, hitben élt, és bennünket is így nevelt. Sok nehézség között, sokat egyedül, mert Apukám fogságba esett, de a hite, amit Istentől kapott, megtartotta. Ő kulcsolta először kezemet imára, és tanított az élet dolgaira. Anyukám emléke bennem nem halványodik, a hiánya nem pótolható.

Sírkövén ez áll: „Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll.” (Jób 19,25)

Bocskáné Joli

Emlékezés Anyukámra

Amikor felkérést kaptam arra, hogy írjak az Anyukámról, a szívem összeszorult és a könnyeimmel küszködtem.

Ezek a könnyek egyrészt az emlékezés könnyei voltak, mivel már nincs közöttünk, 18 éve annak, hogy Megváltó Urához költözött. Másrészt a hála könnyei voltak

Isten iránt, aki egy szeretőszívű, hívő Édesanyával tette gazdaggá az életemet.

Szüleim istenfélő hívő emberek voltak, akik imádkozó szívvel fordítottak gondot az Ige szellemében való neveltetésünkre. A családjukban a rendszeres áhítatok mellett a szeretet és a békesség uralkodott.

Apukám a vajai gyülekezet egyik diakónusaként szolgált. A gyülekezet a nagydobosi körzethez tartozik. Házunknál mindig nagy szeretettel fogadott vendégek voltak a körzetről érkező szolgálattelvők: lelkipásztorok, teológusok, vendég igehirdetők. Anyukám szeretettel végezte, személyes szolgálatának tekintette a vendégek ellátását.

Fiatalon elkerülve a szülői háztól, Anyukám imádságos szeretete, szelíd tanácsai, figyelmeztetései végig kísérték minden utamat, döntéseimet.

Sokan ismerték a gyülekezetből is, mivel utolsó éveit nálunk töltötte. Egy ideig nálunk lakott, később Tünde lányunkkal – tőlünk nem messze – az Etele úti lakásba költöztek.

Mindig nagy örömmel újságolta, amikor Gulyás Jenő testvér meglátogatta, ugyanis az ő édesapja is abban a házban lakott. Ezt azért írom le, hogy felhívjam a testvéreim figyelmét arra, hogy milyen áldást hordoz és milyen sokat jelent a testvéri látogatás az idős testvéreknek.

Szerette a budai gyülekezetet, mindig áldás volt számára, ha a testvérek között lehetett.

Visszaemlékezésemet hadd fejezzem be Túrmezei Erzsébet egyik versének néhány sorával:

Áldás volt és áldás kísérte.
A nehéz földi próbák véget értek...
És most hálát adunk érte,
némuljanak el a miértek!

Bartha Gáborné Klári

VENDÉGSÉGBEN

Kedveseink!

Szeretettel tudatjuk mindannyiótokkal, hogy április 16-án Isten kegyelméből megszületett harmadik gyermekünk. Neve Naómi (szóval harmadik kislányunk), súlya 3270 gramm, hossza 49 cm.

Mennyei Atyánk megtartó kegyelmét tapasztaltuk meg ismét a születése alatt. Ami nagyon rövid idő alatt lezajlott: hajnali fél 4-től reggel 7-ig tartott. A másik nagy csoda számunkra amint megőrizte Mennyei Atyánk a kis Naómi életét, mert a köldökzsinór kétszer volt a nyaka köré tekeredve és mégis időben tudták elvágni és megszabadítani a babucit a nehéz helyzetből.

Amint elválták, azonnal ki is tudott jönni és elkezdett sírni. Kegyelem ez is és hálásak vagyunk. Csak néztük, amint a kis feje kék volt. Van tej bőven, aminek nagyon örvendünk, a szívünk tele van hálával és örömmel. Nagyon jó kisbaba, eszik, alszik és nézelődik, ha ébren van. Na de azért sírni is tud, ha üres a hasa.

Testvérei is örömmel fogadták az új kis családtagot és nagyon kedvesen bánnak vele, még a kis Eunika is, aki csak 14 hónapos. Mégis oly gyöngédséggel simogatja, és lesi ahogy hugicája szopizik. Ez is csoda számunkra, ahogy Atyánk nem csak a mi szíveinkbe helyezett szeretetet a kis családtag iránt, hanem még a nagyobb gyermekeinkbe is. Nagyon érdekes mindezt megtapasztalni és átélni.

Mindezek után csak annyit tudunk mondani, hogy ÁLDOTT LEGYEN AZ ÚR NEVE MINDENKOR, MERT Ő HATÁRTALAN SZERETETE ÁLTAL MINDENKOR, MINDENÜTT ÉS MINDENBEN GONDOSKODIK RÓLUNK.

Üdvözlettel:

Fábián Dávid, Inesz, Ineszke, Euni és Naómi

Közreadta: Sztasákné Erzsi

„A lelki gondolkodású ember sohasem fog téged arra kérni, hogy „hidd ezt vagy azt”, de kéri, hogy számolj Jézus mértékével. Nem azt kívánja tőlünk, hogy a Bibliában higgyünk, hanem, hogy higgyünk abban az egyetlenben, akit a Biblia kijelent. (Ján 5, 39-40). Arra hívott el, hogy a lelkiismeret szabadságát mutassuk meg az embereknek, nem a vélemények szabadságát. Ha Krisztus szabadságával leszünk szabaddá, akkor mások is eljutnak majd ebbe a szabadságba, amelyben Jézus Krisztus uralma valósul meg.

Tartsd magadat Jézus Krisztus követelményeinek mértékéhez. Nyakadat egyedül az Ő igájába hajtsd, ne végy magadra más igát és ne fogj be mást olyan igába, amit nem Jézus Krisztus tesz rájuk. Isten csak sokára tud megszabadítani minket attól a gondolattól, hogy aki nem úgy lát mint mi, az okvetlenül téved.”

Oswald Chambers

Kedves Gyerekek!

Örülök, hogy újra többen fejtettétek meg az elmúlt havi rejtvényeket. A helyes megoldásokat az imaházi táblán láthatjátok. Jutalmat kapnak:

Ádány Barnabás, Ádány Zsófia, Boda Zsolt, Kiss Anna, Máté és Zoltán, Zsigovics Dorina

Most pedig következzenek az új feladatok, amelyeket a szokásos módon, *Isten előtti jó lelkiismerettel*, és ha nagyon szükséges, akkor egy kis szülői segídlettel oldjátok meg.

Megfejtéseiteket **június 17-ig** dobjátok be a szokásos dobozba. Minden gyermek, aki jól dolgozott, jutalmat kap!

Boldog születésnapot!

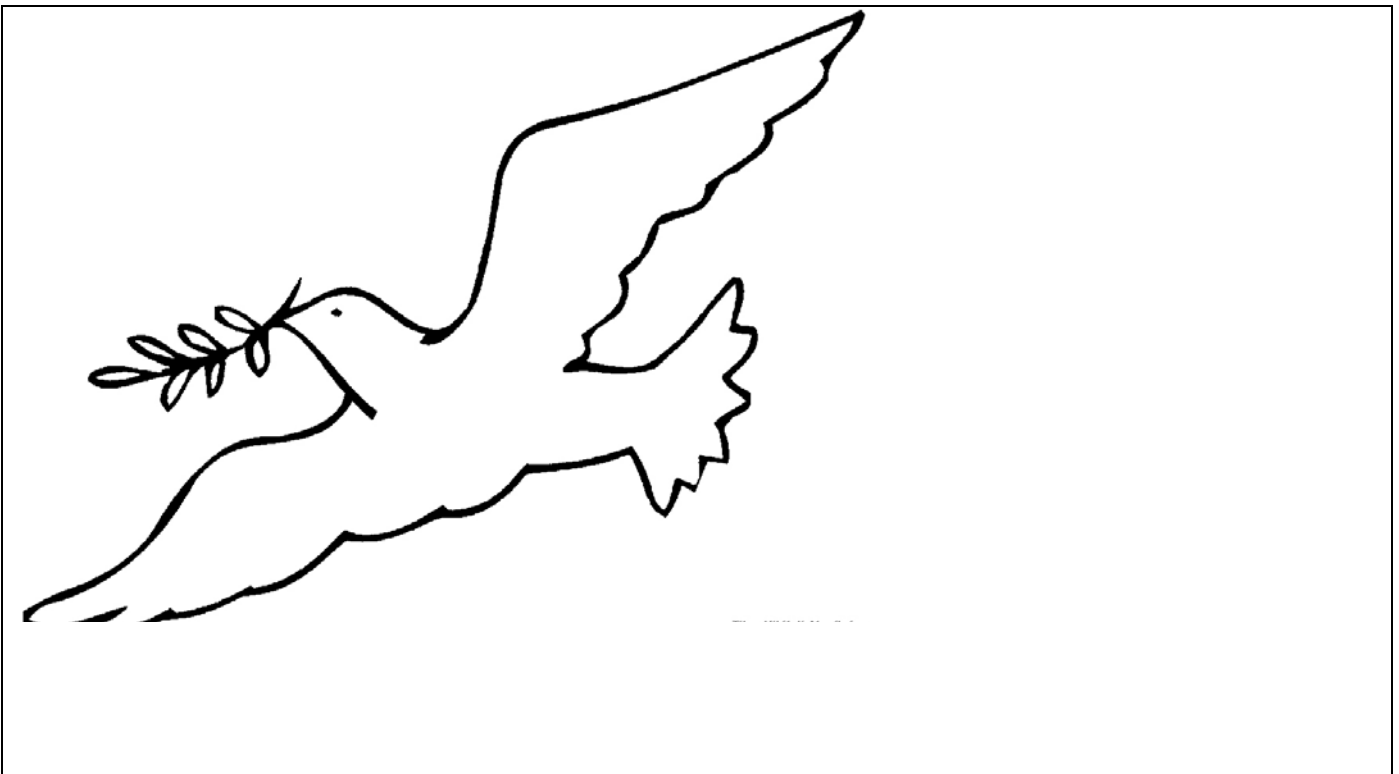
Szeretettel köszöntjük a májusi születésnaposokat!

Ádány Barnabás (máj. 11.)

Uri Boglárka (máj. 31.)

Óvodások (7 év alatt)

A kép egy részén egy galambot láthattok, ami nemcsak Noé történetéhez tartozik, hanem Isten Lelkét is ábrázolhatjuk így. Jövő héten Pünkösd lesz, a Szentlélek kiáradásának az ünnepe. Rajzoljatok a galamb mellé-alá fát, bokrot, és színezzétek ki a képet. Miután elkészültetek, vágjátok ki a képet, és a neveteket sem lefelejtve dobjátok a szokásos imaházi dobozba.

Kisiskolások (7-11 év)

Most olyan feladatot kaptok, amelyhez egy kis „fejtőzésre” lesz szükség. Az alábbiakban egy ószövetségi „kakukktojás” rejtvényt láthattok. A soronként leírt három név közül az egyik nem odavaló. Karikázzátok be, hogy szerintetek melyik az, majd vágjátok ki az egész rejtvényt, és a nevetekkel ellátva dobjátok be a piros dobozba.

Sém – Mordokaj – Noé Ábrahám – Lót – Sámson József – Áron – Benjámin Mirjam – Rebeka – Mózes	Sámson – Lévi – Delila Ruth – Naómi – Abigail Sámuel – Géházi – Jonátán Júda – Illés – Elizeus	Sába – Sisera – Salamon Ahasvéros – Dávid – Eszter Jób – Ézsaiás – Ezékiás Abednegó – Dániel – Jósafát
---	---	---

SZÜLETÉSNAPOSOK

**Szeretettel
köszöntjük
májusban
született
testvéreinket!**

Gulyás Csaba (máj. 3.)
Bencsik István (máj. 13.)
ifj. Boda Mihály (máj. 13.)
Rück Sándor (máj. 13.)
Zákány-Stef Krisztina (máj. 15.)
Gyöngyösi Jánosné (máj. 23.)
Vétek Ferencné (máj. 25.)
Köszegi József (máj. 26.)
dr. Kovács Gábor (máj. 29.)
Tarsolyné Sonkoly Eszter (máj. 31.)

„*Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt.*” (Ézs 60,1)

Keljetek fel! Néha meg kell tenni olyan dolgokat, amik megváltoztatják életünk addigi formáját. Mindennapi, automatikus életünket talán fel kell adnunk. Lehet, hogy kényelmes egy kitaposott úton járni, de nem biztos, hogy megéri. Ha az Úr azt mondja nektek, hogy keljetek fel, akkor forduljatok az Úr parancsa felé teljes szívetekkel, teljes elmétekkel, minden akaratotokkal, és akkor Ő betölti életeteket, gondolkodásotokat. „*Az Úr dicsősége rajtad feltámadt*”, körülöttetek sötétség borítja a földet, de rajtatok világosság támadt. Meglátják rajtatok? Igen, ha az Úr jelenlétének fénye rajtatok van, és a Fényforrás elhat a sötét helyekre. Kívánom, hogy süssön át rajtatok ez a fény, hogy az Úr világossága izzel a sötétséget!

Lukács Edit

Gyülekezeti alkalmak

- Vasárnap:
9,15 óra: imaóra, tinédzserek alkalmak (*Palacsintázó*),
gyerekeknek bibliakör
10 óra: Istentisztelet
17 óra: Istentisztelet
- Csütörtök: 18,30 óra: Bibliaóra
- Péntek: 18 óra:
Ifjúsági alkalom

Minden hónap egyik vasárnapján, a délelőtti istentisztelet után *Közösségi Vasárnap*: kávé, tea, sütemény és lelkes testvéri beszélgetések.

Minden hónap 3. vasárnapján a délutáni istentiszteletet a Kamaraerdei Idősek Otthonában tartjuk.

Ha az Úr akarja és élünk, akkor **május 28-án**, Pünkösdhétfőn megtartjuk szokásos gyülekezeti kirándulásunkat a Szilfa-tisztásra.

Jó alkalom ez a közös játékra, beszélgetésre – használjuk ki! Az étkezésről a jól bevált csapat fog gondoskodni. A szokásos kellek mellett gondoljunk arra is, hogy süteményből minden mennyiség el szokott fogyni. ☺

Gyülekezeti gyermeknyaralás:

Jánoshalma,
július 30-tól augusztus 4-ig.

Ifjnyaralás:

Balatonfenyves,
augusztus 11-18-ig.

Betegeink

Baranyai János
Bányai Jozefa
Bocska Istvánné
Búzás Lászlóné
Gulyás Józsefné
Kádárné Köszegi Mariann
Kiss Gyula
Lippai Gábor
Menyhért Béláné
Molnár József
Pomázi Lászlóné
Szabó Sándorné

„Örülnek és örvendeznek majd mindazok, a kik téged keresnek; azt mondják mindenha: Magasztaltassék fel az Úr, a kik szeretik a te szabadításodat. Rólam is, noha én szegény és nyomorult vagyok, az én Uram visel gondot. Te vagy segítségem, szabadítóm, oh Istenem, ne késsél!” (Zsolt 40, 17-18)

Gyászír

Május 14-én, életének 75. évében Urunk hazaszólította **Ökrös Sándor** testvérünket. Életéről megemlékezést a Manna következő számában olvashatnak a testvérek.

Kedves feleségének, Margónak és családjának Istenünk vigasztalását kívánjuk!

Temetése június 6-án, 11 órakor lesz a Fiumei úti temetőben.

Tartalomjegyzék

Vers: Lelkipásztor-beiktatásra,
Hitvallás gyermekhangra,
Nagy Péter: Pünkösöd – egy intézmény születése (vezércikk)..... 1
Ifi csendesnap 2
Interjú: Fábrián Sándor és Zsuzsanna 3-7
Kovács néni: Pünkösdi emlék 7
Uri Melinda: Amikor engedelmeskedtem Istennek 8
Bocskáné Joli: Anyukám,
vers: Ima anyák napjára 9
Bartháné Klári: Anyukám 9-10
Gyermekoldal 11
Születésnaposok, hirdetések ... 12

Szerkesztette: Ádány Judit és Kolozs Nagy János

Fotó: több szerzőtől

Kiadja a Budai Baptista Gyülekezet, 1118 Budapest, Alsóhegy utca 38. www.budaibaptista.hu